

Rong chơi huyền nhiệm

ISSN: 2734-9195

08:00 18/11/2025

Khi nhận ra được điều ấy, nếu lỡ vô thường có vấy gọi. Xin niệm ơn tổ tiên cội nguồn, nguyện gửi lại tấm thân này trọn vẹn cho đất, cho nước, cho gió, cho lửa. bằng tất cả tấm lòng biết ơn sâu nặng.

Những giọt nước khởi nguồn từ non cao, dòng đời của mỗi người bắt đầu từ huyết mạch thiêng liêng của ông bà, tổ tiên. Từ cội nguồn ấy, ta được sinh ra, lớn lên và bước vào hành trình một kiếp người.

Tiếng khóc đầu đời, dòng sữa mẹ ngọt ngào, đến những năm tháng khôn lớn, rồi già đi giữa vòng quay vô thường của cuộc sống.

Bỗng một ngày, lòng ta chợt ùa về bao ký ức thuở ấu thơ. Lời ru của mẹ năm nào vẫn vang vọng bên tai:

“Ru em cho thét cho muỗi,

Để mẹ đi chợ mua vôi ăn trầu.

Mua vôi chợ Quán, chợ Cầu,

Mua cau Nam Phổ, mua trầu chợ Dinh...”.

Lời ru ấy đã đưa ta vào giấc ngủ, trong chiếc nôi tre đong đưa theo tiếng à ơi. Bóng mẹ hiền hôm nào thấp thoáng bên bếp lửa, dáng cha lam lũ vất vả ngoài đồng. Chợt gọi trong tim những chiều gió lộng, tiếng mẹ gọi con về sau buổi rong chơi, âm thanh của tuổi thơ ấy chưa bao giờ ngơi nghỉ.

Hình mang tính minh họa

Tất cả tưởng chừng còn đây, nhưng đã hóa thành sương mờ trong ký ức. Thời gian lặng lẽ trôi, ta đã trưởng thành tự bao giờ; cha mẹ cũng được thời gian nhuộm màu theo năm tháng. Giữa dòng đời đến và đi mầu nhiệm, qua những nốt thăng trầm, ta chợt nhận ra, hạnh phúc không ở đâu xa mà chính là ngay trong phút giây hiện tại trong từng nhịp thở của chính mình.

Nhịp sống xã hội ngày càng vội vã, nhưng ta chợt nhận ra mình thật hạnh phúc, khi được trải nghiệm muôn màu hương vị cuộc đời. Mỗi người mình gặp, mỗi hoàn cảnh ta đi qua, đều là một vị thầy chỉ dạy. Có bài học đến từ nụ cười, có bài học đến từ nước mắt. Niềm vui giúp ta mở lòng đón nhận, còn nỗi khổ dạy ta biết quay về lắng nghe và thấu hiểu. Và rồi ta nhận ra chính cuộc đời này, với đủ đầy thương ghét, buồn vui, được mất, chính là ngôi trường lớn nhất mà ta phải học và trải qua. Nơi ta học từ thuở lọt lòng đến lúc xuôi tay.

Cuộc đời cứ thế! Xoay chuyển triền miên, ta dần cuốn theo, vội lớn lên để rồi vội rời xa. Có bao giờ tự hỏi mình đến đây để làm gì! Giữa cuộc đời thăng trầm?

Suốt cuộc đời chạy ta theo phù hoa mộng mị, để rồi như dòng sông cuộn trôi, cuốn ta đi mãi không bao giờ trở lại. Khi ta chợt nhận ra đôi khi đã là tia nắng buổi cuối chiều. Thử hỏi thế gian này có gì trường cửu, vạn vật đều theo chu trình của sự sinh diệt. Ngay cả thân thể của mỗi người cũng là sự kết hợp tạm bợ của đất, nước, gió, lửa. Thịt da, xương... cũng là hình tướng giả tạm, thật đó cũng thành không.

Đến và đi! Như ngọn nến lung linh trước gió, nào ai có biết được. Ngàn năm qua ông bà ta thường nhắc “lá rụng về cội”. Chiếc lá nào chẳng từ những chồi non thành lá xanh, lá vàng, rồi cũng phải rơi rụng... Ai rồi cũng phải về cội. Nước

nào không chảy về nguồn. Ta rồi cũng về với cát bụi, đến như thế nào về như vậy. Cái ta có được, phải chăng là những trải nghiệm quý giá, những bài học ta phải đi qua, để rồi ta nhận ra vô thường hay tỉnh thức chẳng ở đâu cả mà ngay chính bản tâm mình.

Khi nhận ra được điều ấy, nếu lỡ vô thường có vấy gọi. Xin niệm ơn tổ tiên cội nguồn, nguyện gửi lại tấm thân này trọn vẹn cho đất, cho nước, cho gió, cho lửa. bằng tất cả tấm lòng biết ơn sâu nặng.

Chuyến hành trình rong chơi của đời người, nơi ta trải nghiệm qua bao thăng trầm, khổ đau và hạnh phúc, được mất vui buồn. Ở đó ta có gia đình tổ tiên, dòng máu linh thiêng chảy trong trái tim, có thầy tổ và có đệ huynh, những người đã dìu dắt ta bằng tình thương. Từ những trải nghiệm ấy tâm hồn dần cũng được mài giũa như những viên đá thô sơ ngày nào dần trở nên sáng bóng. Cuộc đời này thật huyền nhiệm như một ngôi trường dạy ta từng bước từ sự khổ đau, hạnh phúc... đến con đường chân lý tỉnh thức nhiệm màu.

Tác giả: **Núi Biển**

Nguồn: <https://www.facebook.com/tuvienkhanhan1055>